

som är kristen blott till namnet. — *Syn.* Skenkristen. [— christen.]

NAMNKUNNIG, a. 2. 1) (om person) Som gjort sitt namn allmänt känt genom bedrifter, stora förtjenster, talanger, o. s. v. *En n. man. Vara n. för sin styrka. Han har gjort sig n. genom sina bragder. Denna hjälte d. gjorde honom först n. — Syn.* Fräjdad, Ryktbar, Berömd, Prisd. — 2) (om sak, föga brukl.) Allmänt bekant, kunnig.

NAMNKUNNIGHET, f. 3. Stort namn och rykte. — *Syn.* Ryktbarhet, Fräjdadt namn, Berömd, Ära.

NAMNLIKE, m. 2. pl. — *likar.* Se *Namne*.

NAMNLOS, a. 2. 1) Utan namn. — 2) Till namnet okänd. *En n. person. — Syn.* Anonym. — 3) Utan namnkunnighet. *En skriftställare, hittills n. i svenska vitterheten, har vunnit högsta priset. — 4)* Obeskriflig, oerhörd. *N. smärta.*

NAMNLÖSHET, f. 3. 1) Saknad af, brist på namn. — 2) Okändhet till namnet. — *Syn.* Anonymitet. — 3) Brist på namnkunnighet.

NAMNRULLA, f. 1. Förteckning på namnen af personer, tillhörande en trupp eller besättning.

NAMNSDAG, m. 2. Dag, då en persons namn, d. v. s. det helgons, efter hvilken han i dopet blifvit uppkallad, finnes i almanackan upptaget. *I morgon är hennes n. Fira sin n. med ett kalas. Traktera på sin n.*

NAMNSDAGS-GRATULATION, - - - - - latschön, f. 3. Lyckönskan till någon på dess namnsdag.

NAMNSDAGSGÅFVA, f. 1. Gåfva, som gifves någon på dess namnsdag.

NAMNSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar.* 1) Sedel, hvarpå en person skrifvit sitt namn. — 2) Den uppgift om författarens namn, som boktryckare enligt tryckfrihets-förordningen måste äga, för att ej sjelf blifva ansvarig för de skrifter, han tryckt.

NAMNSTÄMPEL, m. 2. pl. — *stämpelar.* 1) Stämpel, hvarpå ett namn är graveradt. — 2) Aftryck deraf.

NAMNTECKNING, f. 2. Egenhändig underskrift.

NAMNVÄRDE, n. 4. Se *Nominalvärde*.

NANKIN, nånngkin o. nånntjinn, n. 3. Ett slags enkel, tunnare väfnad af gul bomull, ursprungligen kinesisk, och benämnd efter staden af samma namn.

NAPHTA, se *Nafta*.

NAPOLEONID, - - - - - id, m. 3. Afkomling af Napoleon Bonaparte eller sidoförvandt till honom.

NAPP, m. 2. Den genomborrade skinnlapp, som är fästad vid nedra ändan af ett dihorn. *Jfr. Dihorn.*

NAPPA, v. a. o. n. 1. 1) Hastigt fatta, gripa med tänderna. *Hunden n-de barnet i benet. N. på kroken,* (om fisk) bita på kroken; (fig.) låta narra sig af en lockelse. *Fisken vill icke n., har n-t bort masken. — 2)* Gripa, häftigt fatta med tänderna. *N. någon i rockskörtlet. N. bort,* hastigt gripa, knipa bort. *N. efter,* hastigt gripa efter. *N. i',* häftigt gripa tag i. *N. till,* hastigt gripa till, t. ex.: *N. till värjan. N. åt sig,* hastigt gripa och taga till sig, rycka åt sig. — *N-s,* v. d. (fam.) Slåss; äfven tvista, gräla. *N. med någon. De hålla nu som bäst på att n. med hvarandra. De n. nu som bäst. Han är icke god att n. med,* är våldsamt, häftig, skonslös i tvist, strid; får der vanligtvis öfverhanden.

N. om, se *Slitas om.* — *Syn.* Se *Slåss; Tvista.* — *Nappande,* n. 4. o. *Nappning,* f. 2.

NAPPATAG, n. 3. (fam.) 1) Slagsmål. — 2) Tvist, träta, gräl. *Råka, komma i n. [Napptag.]*

NARCISS, narssi'ss, f. 3. Ett allmänt bekant släkte af Liljorna. Narcissus. *Hvit N.,* med väluktande hvita blommor. *N. poeticus.* Kallas äfv. Pingstlilja. — *Gul N.,* se *Påsklilja.* — *Ss. N-blomma, -lilja.*

NARCISSUS, narssi'ssuss, nom. prop. m. 1) (grek. myt.) En skön yngling, som vid anblicken af sin egen bild i källan blef förälskad i sig sjelf, dog till följe af denna kärlek, och förvandlades af gudarna i den efter honom uppkallade Narcissblomman. — 2) (fig.) Egenkär narr.

NARCOTIN, narrkoti'n, n. sing. (kem.) En vegetabilisk saltbas i opium.

NARCOTISK, se *Narkotisk*.

NARDUS, narduss, f. sing. Ostindisk ört, hvars rot är sedan forntiden berömd för sin högst angenäma lukt. *Nardostachys Jatamansi.*

NARF, m. sing. 1) De små knottriga upphöjningarne på yttersidan af läder. *Sätta n. på läder,* bereda det så, att det får sådan yta. — 2) Se *Narfgräs*.

NARFGRÄS, n. 3. (bot.) Se *Nate*.

NARFLÄDER, n. sing. Läder, som har narf.

NARFSIDA, f. 1. Den sidan på läder, der narfven är, d. v. s. dess utsida. — *Motsats:* Köttside.

NARFVE, m. sing. Se *Nate*.

NARFVIG, a. 2. (föga brukl.) Som har narf.

NARHVAL, nãrvål, m. 2. En art af Hvalarna i norra Ishafvet, fläckig, 12 till 16 fot lång, med tvenne länder i öfverkäften, som utskjuta rakt fram ur munnen ända till 10 fot långt, den ena dock vanligen betydligt kortare än den andra. *Monodon Monoceros.* [Narval.]

NARKOTISK, narrkótisk, a. 2. (från grek.) Döfvande, sömngifvande.

NARR, m. 2. 1) Person, som fordom af furstar och höga herrar underhölls, för att genom tokroliga puts, infällen o. d. roa dem och deras omgifning, äfven för att under skämtets täckmantel säga dem sanningar, som ingen annan vågade framföra. Deraf *Hofnarr. Två herrar och en n., se Herre, 1. — 2)* Se *Gycklare, 2. En stor n. Agera n. Göra sig till n.,* för att roa någon. *Göra n. af,* roa sig på ens bekostnad, bele, skratta åt. — *Bildar sammansättningarna Ertsnarr, Erkenarr. — 3)* Se *Dåre, 1. Jag vore väl en n. om jag det gjorde. Var ingen n., du, och låt narra dig af honom. Nej, jag är ingen n. — 4)* Ett slags fordom bruklig mindre stenmörsare.

NARRA, v. a. 1. 1) Föra bakom ljuset, inbilla eller förleda en till något, som gör honom till åtlöje. *N. en att tro diktade galenskaper. N. någon att löpa kring staden för ett intet. N. April,* se *April. N. bort, främ, i'n, ned, omkull, upp, åståd. N. ur en något,* se *Locka ur. — 2)* Förleda en till något för honom skadligt, ofördelaktigt. *Lindrigare uttryck för Bedraga* (bem. 1). *Blifva n-d. Låta n. sig af någon. Han söker blott att n. folk. Han n-de mig på 10 Rdr. N. till sig ens pengar. N. af,* svikligen öfvertala en till att lemna ifrån sig en sak, eller till en handling, hvarigenom han förlorar något, t. ex.: *Man n-de af honom ett testamente, hans pengar,* o. s. v. *N. bort,* genom fint bedrägeri bortskaffa, borttaga, beröfva, t. ex.: *Man har n-t bort hans guldur ifrån honom. Blifva n-d på en sak,* i sina afsig-